

Første Viceformand (J. C. Christensen):

Da det vil være ønskeligt, at Dagsordenen kan føres til Ende i dette Møde, maa jeg henstille til kommende Talere at medvirke til, at dette Maal kan naas.

Hyller: Det Lovforslag, som vi behandle i Dag, har som Udkast været tilsendt de forskellige Lodserier, og jeg finder det fuldstændig rigtigt, at Ministeren har ønsket at høre deres Mening derom. De Svar, der ere komne, vise, at der ikke har været nogen synderlig stor Begejstring for at faa Loven ændret i den Retning, hvori det foreliggende Lovforslag gaar. I Lovens § 1 findes en Bestemmelse, der giver Ministeren Ret til at forandre administrativt de forskellige Forhold indenfor Lodserierne, og Lodserne vide af Erfaring, hvad dette kan føre med sig. Der er omtalt Forholdet mellem det vestlige Lodseridistrikt og Sundlodseridistriktet, og vi vide, hvor lidt Hensyn Helsingør Lodseri, ikke Lodserne, men Lodsinspektøren, har taget til de andre Lodserier. Det er kommet saa vidt, at der, som der er sagt her i Dag, er ført Proces med Helsingør Lodseri. Efter den Erfaring, man herved har haft, er det naturligt, at Lodserne de forskellige Steder undtagen Helsingør se noget skeptisk paa dette Lovforslag og paa, at man bibeholder i § 1 samme Bestemmelse som i den gamle Lov, en Bestemmelse, der, som sagt, har været til stor Skade for dem. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa dette, jeg har omtalt det saa ofte her i Rigsdagen.

Der blev for nogle Aar siden nedsat en Kommission til at tage Spørgsmaal om Ordningen af Lodsvesenet under Overvejelse. Saa vidt jeg erindrer, var der et Forslag, der gik ud paa at samle Lodserierne paa samme Maade som her foreslaaet under een Lodsinspektør. Den Gang udtalte den daværende Forsvarsminister, at det kunde ikke lade sig gøre, thi hvis man gik den Vej, vilde det blive meget kostbart. Nu er man gaaet den Vej, og hvis man havde gjort det den Gang for 5—6 Aar siden, vilde det have været til Gavn for en Del af de Lodser, der nu have haft mindre Indtægt paa Grund af den Fremgangsmaade, Helsingør Lodsinspektør har fulgt. Naar man regner en Besparelse af 12,000 Kr. aarlig i den Tid, vilde den samlede Besparelse have udgjort 60,000 Kr. plus 5,700 Kr., som Statskassen har maattet betale i en Proces. Der verserer vist i Øjeblikket en Proces, der drejer sig om 20—30,000 Kr.

Vi kunde altsaa have sparet Statskassen for 90,000 Kr. Det er mange Penge.

Statskassen har ofte maattet give Tilskud til Helsingør og Dragør Lodserier paa Grund af den store Nedgang i Lodsningen, der, som omtalt, er foregaaet ved Oplysning af Farvandet, og for Dragørs Vedkommende have de 10 Sømil, hvor der nu atter er kommet 5 nye Lysbøjer eller Lysapparater, været til Gavn for Søfarten, men til Skade for Lodserne. Samtidig var der vist fra Kommissionen et Forslag om at statsansætte Lodserne, som der flere Gange er talt om. Det er altsaa ikke noget nyt, der kommer nu, men det har sikkert nok været overvejet indenfor Ministeriet.

Der var et tredje: at afskedige en Del af de overflødige Lodser og statspensionere dem. Det var det, der foregik i 1906. Nu er det saaledes, at baade i 1890, 1893, 1897 og 1906 har man taget en større og større Del af Lodserne fra disse Lodserier, fordi der ikke var Brug for dem, og statspensioneret dem; men til det Lovforslag, vi havde til Behandling her i Tinget i 1906, blev der til § 5 stillet et Ændringsforslag, som gik ud paa, at for Fremtiden skulde Lodserne pensioneres af Pensionskassen, at man altsaa ikke vilde gaa yderligere med at statspensionere dem. Dette Lovforslag var ret uheldigt f. Eks. for Dragørs Vedkommende. Ved dette Lovforslag blev der nemlig foretaget en Nedsættelse eller Degradering, hvad man nu vil kalde det, af Lodser, som stod paa fuld Part, til $\frac{5}{6}$ Part. Det var Folk, som havde tjent i nogle og tyve Aar, uden at der havde været noget som helst at anke over i deres Virksomhed. Nu er det dog i Regelen saaledes, at naar Folk have tjent i en hel Del Aar og udført deres Arbejde godt, rykke de op. Men her rykkede man dem ned. De fik altsaa en mindre Indtægt. Lad os tænke os, at man vilde sætte en Kaptajn ned i Løjtnantsklassen, saavel i Rangs- som Lønningsforhold, det vilde han sikkert ikke finde sig i, og hvis hans Pensionsforhold skulde regnes derefter, tror jeg, han vilde betakke sig derfor. En saadan Indskrænkning kunde man ikke tænke sig at byde indenfor Militæretaten, men det byder man disse Lodser, som skulle være til Tjeneste Nat og Dag og have et farefuldt og anstrengende Arbejde. Jeg vil spørge Ministeren, hvorledes man, naar dette Lovforslag skal gennemføres, vil stille sig overfor de Folk, som ere komne ned paa $\frac{5}{6}$ Part, naar de en Gang blive afskedigede af Tjenesten. Er det saa Me-